

sværte 5 Øre, Kam og Spejl 45 Øre, 2 Syle 25 Øre; Blaar og Olie 8 Øre, 1 Par Gymnastiksko 2 Kr., 3 Hængelaase 1 Kr., 1 Halsbind 50 Øre, Spanskør 8 Øre, tilsammen 7 Kr. 76 Øre; og af disse Smaa-ting er der flere, der skulle fornyes ikke saa ganske sjældent, saa det er en Udgift, der er til Dels tilbagevendende. Nu vil det altsaa ses, at dette Totalbeløb af 7 Kr. 76 Øre er for en fattig Rekrut ikke saa ganske lidt, og jeg drager det frem, for at det under de Overvejelser, der forestaa, kunde tages med under Overvejelse, om man ikke kunde komme den menige Mand noget i Møde paa dette Punkt. Jeg tror, endogsaa, at Forholdet er dette, at det vilde spille en større Rolle, om Rekrutten kunde faa udleveret disse Smaa-ting og kunde blive fri for Udgifter dertil end daglig Forøgelse af det, man kalder meniges Lønning.

Saa vil jeg gøre en Bemærkning med Hensyn til den Anmærkning, der er foreslaaet, der allerede staaar paa Finansloven under Konto K., og som ogsaa er foreslaaet under Konto L., angaaende Udgifter til Krigsmateriel, hvorefter Besparelse paa en eller flere Underkonti skal kunne anvendes paa andre Underkonti her. Jeg anser det for at være en ganske overordentlig stor Fordel for Administrationen, at den faar denne Frihed til at disponere over de forskellige Underkonti, ikke saaledes at derved opnaas nogen Besparelse paa disse Hovedkonti K. og L. — det tror jeg nemlig ikke, lader sig gøre — men meget mere saaledes, at det, man kan spare paa de forskellige Underkonti, hvor den projekterede Anvendelse er mindre nødvendig, kan anvendes til Fordel for de Underkonti, hvor Anvendelsen er af større Nødvendighed, saa at det Totalbeløb der bevilges, kan blive af en mere betydningsfuld Nyttevirkning for Administrationen. Og det drejer sig jo om enten at foretage Nyanskaffelser eller Vedligeholdelsen af det, der alt er under Administrationens Varetægt, som vedrører Hæren. Jeg skal kun gøre en Bemærkning til den højt-ærede Krigsminister, som maaske burde være gjort fra Udvalgets Side i Betænkningen. Jeg har for mit Vedkommende ikke husket paa det og har derfor ikke rejst Spørgsmaalet. Det er ikke for at kaste mig op over Udvalgets øvrige Medlemmer, at jeg gør Bemærkningen, den kunde maaske ogsaa betragtes som ret selvfølgelig. Den gaar ud paa at anmode den ærede Krigsminister om at ville drage Omsorg for den behørig regnskabsmæs-

sige Forklaring, der nemlig er nødvendig, naar Tilliden til en saadan friere Disposition skal kunne opretholdes hos Rigsdagen. Indtræder der Tilfælde, hvor der, naar Regnskabet forelægges Statsrevisionen, mangler behørig og korrekt regnskabsmæssig Forklaring, kan der let indtræde Mistillid til Administrationens Anvendelse af Pengene. Dette er ingen af Parterne vel tjent med, og jeg er ogsaa overbevist om, at denne Bemærkning vil være tilstrækkelig for Ministeriet til at tage det rette Hensyn. Jeg gør denne Bemærkning selvfølgelig ud fra den Erfaring, jeg har vundet som mangeaarigt Medlem af Statsrevisionen.

Ordføreren (Zahle): Jeg har blot bedt om Ordet nu for at omtale et enkelt Punkt i Betænkningen, som jeg før under min samlede Gennemgang af § 22 uheldigvis forglemte. Det er Nr. 145 *L. d. Tøjhus- og Laboratorieudgifter*. Ved Samraad er forhandlet om Rekrutternes Anskaffelse af Rekvizitter.

Jeg har til de Bemærkninger, som den ærede foregaaende Taler gjorde angaaende dette Samraad, at tilføje, at der bevilges i Aar 10,000 Kr. til Olie og Blaar, for at Soldaterne ikke skulle have Udgiften ved Anskaffelsen af disse Ting til Vedligeholdelse af deres Geværer. Og der har i Udvalget, saaledes som den ærede foregaaende Taler har sagt, været megen Stemning for, at man ogsaa skulde bevilge et Beløb, saaledes at Soldater uden Udgift for sig selv kunde anskaffe Pudserekvizitter, eller at Staten kunde anskaffe gode Pudserekvizitter og udlevere dem til Mandskabet. Men der har dernæst ved samme Lejlighed været Anledning til at overveje et Spørgsmaal af langt større Omfang. Nu faa jo Soldaterne Bolig paa Kasererne og Uniformer udleverede. De have altsaa Hus og Klæder, men saadan som Lønningen er, faa de i Virkeligheden ikke nu Mad. Den Lønning, de faa, dels i Penge og dels i Naturalier, er ikke tilstrækkelig til, at de kunne skaffe sig det fornødne at leve af derfor. Det har derfor været under Overvejelse, om det ikke var rigtigt, at man foruden at yde Soldaterne Hus og Klæder tillige leverede dem Mad, saaledes at de kom til at spise paa Kasererne. Men man vilde have Garanti for, at de virkelig fik god Mad, og den bedste Garanti maatte vel være den, at Officerer og Underofficerer, i hvert Tilfælde de af dem, der ere ugifte, kom til at deltage i de meniges Maaltider og spise den samme